

Universitätsbibliothek Paderborn

**Disputationes|| ROBERTI BELLAR-||MINI E SOCIETATE
IESV,|| DE CONTROVERSIIS CHRISTIANAE|| FIDEI,
ADVERSVS HVIVS TEM-||poris Hæreticos,||**

Tribus Tomis comprehensæ.||

DE SVMMO PON=||TIFICE,|| QVINQVE LIRBRIS|| EXPLICATA.||

Bellarmino, Roberto Francesco Romolo <Heiliger>

Ingolstadii, [1599]

VD16 B 1607

II. Othonem I. non autem Henricum aut Chunradum, Imperatorem primum ex gente Saxonum fuisse demonstrat.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53860](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53860)

CAPVT II.

Othonem I. non autem Henricum aut Churadum Imperatorem primum ex gente Saxonum fuisse demonstrat.

RIMVM igitur, Henricum patrem Othonis Regem tantum, non Imperatorem fuisse, testatur ipse idem Henricus, qui Regio nomine contentus, insignia, appellationesque ceteras, necnon vntionem & coronationem spontè recusauit, vt custos Imperij potius, quàm Imperator dici possit. Vitichindus, qui huius Henrici tempore vixit, lib. 1. gestorum Saxonorum, et hoc ipso Henrico ita loquitur: *Cum ei offerretur vntio cum diademate à Summo Pontifice, qui eo tempore Herigerus erat, non spreuit, nec tamen suscepit. satis, inquit, mihi est, vt præ meis maioribus Rex dicar & designer, diuina annuente gratia, ac Vestra pietate: penes meliores Verò nobis vntio & diadema sit: tanto honore nos indignos arbitramur.* Hæc Vitichindus, quem sequutus Abbas Urspergensis in Chronico anni DCCCC. XX. Henricus, inquit, renuit diadema & coronationem, solo nomine Regis contentus. Albertus Krantzius lib. 3. Saxonie cap. 2. Henricus, inquit, Dux Saxonie, primus ex ea familia ad Romani regni culmen ascendit, quod ea domus per aliquot continuata sæcula perseueranter seruaui, vt in contextu docebimus. cui, si in Italiam prædecessorum more venire dignaretur, diadema cum consecratione ad Imperatoriam dignitatem Ioannes eius nominis X. Summus Pontifex repromisit. Henricus autem satis sibi videri respondet, quòd primus ad regni culmen immeritus peruenisset: diadema Imperij maioribus debitum: se nihil ambire supra id quod accepisset, etiam sic maiora, quàm obire posset, sustollentem onera. Habemus igitur in primis Henrici ipsius ingenuum planeque Germanicum testimonium.

Sed accedant 2. loco sequentium Principum, eiusdem nominis testimonia. nam (vt Onuphrius Panuinus testatur in libro de comitiis Imperatoriis, sanctus Henricus Churadus, & tres alij Henrici, qui post Othonem III. imperarunt, in

in diplomatibus suis ita nomina sua inscribunt, vt nullo loco Chunradum & Henricū, qui ante Othones regnarunt, inter Imperatores habuisse videantur. non enim se scribunt Chunradum II. & Henricos II. III. IV. V. sed Chunradum I. & Henricos I. II. III. & IV. quibus etiam numerorum notis distingui sepulchra Chūradi, & posteriorum trium Henricorum, quæ adhuc Spiræ exstant, idem Onuphrius testis est: vt iam non leuis temeritas eorum esse videatur, qui contra ipsa Imperatorum diplomata, & literas in monumentis ante tot annorū centurias incisas Chūradum I. & Henricum I. Secundos; nec nō Henricum II. III. & III. IV. & IV. V. appellandos esse contendunt. De Ludouicis autem res adeo manifesta est, vt non possit Illyricus Ludouicum, Arnulphi Imperatoris filium, qui corona Imperij caruit, inter Imperatores numerare, quin sibi ipse repugnet. nam si is Ludouicus Imperator fuit, necesse est vt quartus fuerit. tres enim ante ipsum Ludouici præcesserāt, senior, iunior, & Balbus: at si quartus est Arnulphi filius, quæ ratione Ludouicus Bauarus & se ipse quartū, non quintum, in omnibus suis diplomatibus vocat; & quartus, nō quintus, ab omnibus auctoribus, & ab ipso Illyrico in hoc libro de translatione Imperij, aliquoties appellatur? Quod si Ludouicus ille è numero Imperatorum eximitur, quia corona, & vntione Apostolica caruit, licet alioqui de stirpe Caroli, & filius Imperatoris fuerit: quanto magis Henricus Saxo ex Imperatorum numero eximendus erit, qui nihil horum habuit, & coronam, ac dignitatem Imperatoriam recusauit.

Accedant postremò testimonia etiam veterum grauissimorumque Historicorum. Lambertus Schaffnaburgensis in historia Germanica, Anno, inquit, M. XXIIV. Henricus II. Rex, primus Rex Imperator obiit. Vbi vides, Lector, Lamberti Historici grauissimi, & Germani, & qui illo ipso seculo floruit, iudicio, Henricum I. Regem tantum; secundum autem, Regem & Imperatorem fuisse. Regino & Sigebertus nō dissentiunt à Lamberto: siquidem tres illos Reges, Ludouicum Arnulphi Imperatoris filium, Chunradum, & Henricum, qui coronam Imperij à Romano Pontifice non habuerunt, nunquam Imperatores, sed perpetuò Reges vocant, cum tamen præcedentes, & sequentes Reges, qui à Romano Pontifice

fice coronati fuere, Imperatores semper appellant. Otho Frisingensis pluribus in locis sententiam nostram aperte confirmat. Sed antequam verba illius ponam operæ præmium deduxi, Lectorem præmonere, quod Otho Frisingensis scribit, & sæpe repetit, virtute Othonis I. Imperium transisse ad Francos Orientales, non sic esse accipiendum, quasi Otho I. sine Pont. Max. auctoritate Imperium obtinuerit. id enim paulò post apertissimis argumentis refutabitur. Id igitur solum Otho Frisingensis significare voluit, in Othone I. translationem factam esse Romani Imperij ab Occidentalibus Francis ad Orientales. eius autem translationis causam fuisse virtutem eiusdem Othonis, qui & à Pontifice Summo promotionem ad eam dignitatem facile promeruit, & armis hostes Imperij fortissimè domuit. Ille igitur sic loquitur lib. 6. hist. cap. 17. Ex hinc (inquit) quidam post Francorum regnū supputant Teutonicorum. unde filium Othonem in decretis Pontificum, Leonem Papam, primum Regem Teutonicorum vocasse dicunt. nam iste, de quo agimus, Henricus, oblatam sibi à summo Pontifice dignitatem renuisse perhibetur. Et infra, Otho, inquit, qui Imperium à Longobardis usurpatum deduxit ad Teutonicos Orientales Francos, forsan dictus est primus Rex Teutonicorum; non quòd primus apud Teutonicos regnauerit, sed quòd primus post eos qui à Carolo Carolingi, sicut à Meroueo Merouingi, dicti sunt, ex alio, id est, Saxonū sanguine natus, Imperium ad Teutonicos Francos reuocauerit. Et cap. 22. vbi narravit coronationem Othonis Romæ celebratam, ita subiungit: Ex hinc Regnum Romanorum post Francos, & Longobardos ad Teutonicos, vel, vt aliis videtur, iterū ad Francos, unde quodammodo elapsum fuerat, translatum est. Et cap. 24. Hic, inquit, est Otho, qui post multas victorias Græcos quoque in Apulia & Calabria superavit, ac Imperium Romanorum virtute sua ad Fracos Orientales reduxit. Et paulò antè: Vide, inquit, regnum Teutonicum cum regno Francorum affine & quodammodo cognatum principium habere. ibi primū Carolus (Martellus) sine Regis nomine honorem Regis gerebat: hinc Magnus Otho Saxonum Dux (Othonis Imperatoris auus) Regibus adhuc ex stirpe Caroli manentibus, regni summam administrabat. Illius filius Pipi-

Pipinus non solum re, sed etiam nomine Rex cepit esse, & dici. huius simili modo filius Henricus Regis nomine meruit honorari. illius filius Carolus Magnus non solum regnum, sed etiam Imperium capto Desiderio primus obtinuit ex Francis. istius filius Otho Magnus post multos triumphos, primus ex Teutonicis post Carolos capto Berengario Romanis imperavit. Hæc ille.

Neque ab hoc numero veterum Historicorum separandus est Luithprandus Diaconus his omnibus antiquior. siquidem ipse lib. 6. cap. 6. cum Othonem I. ante coronationem Imperialem piissimum Regem tantum, deinde autem etiam Imperatorem Augustum fuisse dicat; manifestè significat, Henricum Othonis patrem, qui coronatus nunquam fuit, Imperatorem nunquam fuisse. Philippus Bergomensis lib. 11. supplementi Chronicorum, apertè docet, à Ludouico Arnulphi filio vsque ad Othonem I. non fuisse in Germania Imperatores, sed Reges duntaxat. deinde lib. 12. addit in Othone I. Imperium Germanis iterum restitutum. Lupoldus quoque in libro de Iuribus Imperij cap. 2. & 5. ut ipse Illyricus citat pag. 105. Othonem Imperatorem I. ex gente Saxonum facit.

Addamus si placet etiam testimonium Cuspiniani, quoniam eo auctore Illyricus mirificè delectari videtur. Othonem (inquit Io. Cuspinianus in vita eiusdem Othonis) plerique scriptores primum Germanorum Imperatorem numerant, quod Imperium à iusta sobole agnationeque Caroli Magni ablatum, primus hic Otho iustus princeps, vir belli pacisque insignis, recuperavit Pontificis Maximi auctoritate. Habemus igitur testimoniis Historicorum, Principum, & ipsius Henrici patris Othonis, non Henricum patrem, sed Othonem filium Imperatorem primum ex gente Saxonum fuisse. quod etiam cognomen Magni satis apertè significare videtur. nam propterea inter omnes Imperatores Occidentis soli Carolus & Otho Magni cognomen inuenerunt, quod ille ad Francos, iste ad Saxones, Imperij Romani decus attulerit.

dddd ;

CAPVT